

ימים ברקיע הוא סרט מוזר מאד. עקב רוגנית, הכל מסכימים שזה סרט יפהפה. הפעם אין זה ביטוי סרק שמדביקים לכל קביעה אסטטית שאין עליה עוררין. לא זו בלבד שהצלם נסטור אלמנדרוס זכה לפרס ה' אוסקר עבור עבודתו זו, אלא שהישגיו כאן חורגים מכל מה שמקובל בדרך כלל כי צילום יפה, ומתקרבים הרבה יותר למה שנהוג לכנות אמנות-פלאסטית.

עד כאן, אין ויכוח. אך ככל שמרבים לקרוא סקירות וחוות-דעת על הסרט, מתגבשת הרגשה של שקיעה בתוך מדמנה של מלים, שמחבריהן מנסים להתנצל על כך שהסרט מצא חן בעיניהם, או על כך שהוא מעורר בהם הסתייגויות. מרכזי ביו מפורטים לפרטי-פרטים, כל שורה וכל ניד עפעף וזכים להסברים ולניתוחים מרחיקי-לכת, והקרא, שמנסה להבין מה בדיוק רוצים ממנו, מוצא את עצמו בחוץ מבוך שמוכיל למבוך. הפתרון היחיד הוא ללכת ולראות את הסרט. מבחינה זו, יתכן שהכתיבה עליו, ככל שתהיה מסורבלת, מסובכת ומורכבת, מילאה לפחות את תפקידה וגאלה את הבמאי. טרנס מאליק, מן התווית המסוכנת שהודבקה לו עד עכשיו — תווית של גאון שאיש אינו רוצה לראות את סרטיו. לראייה, סירטו הקודם, בולנדוס (אדמות רעות?), נשלח חזרה לארצות-הברית על ידי המפיץ הישראלי שלו, אשר קבע בפסקנות, כי אין מי שמעוניין לראות את הסרט בארץ.

חיצוניות מרהיבה. ימים ברקיע הוא סרט של גיגודים: סיפור צנוע וקצר ממדים, שמנסה להשליך משמעויות אוניברסליות כמעט על כל שיטחי החיים. סרט קאמרי בעל צורה חיצונית מרהיבה, לפרט קים תעודי, עם עלילה מוגדרת מאד.

מעשה בפועל מתכת צעיר בשקאנו, שחי עם אחותו הצעירה (המספרת את הסיפור כולו) ונערתו, שאותה הוא מציג קבל עם ועדה כאחותו, כדי למנוע רכי לויית ופספוסים, השלישיה נמלטת משי קאנו, אחרי שהפועל מכה את מנהל-העבורי. ויוצאת לעבוד בקציר, בחווה שבמרום חבי טכסאס. בעל החווה, צעיר, שהרופא מבשר לו כי הוא חולה במחלה אנושה, מתאהב בנערה, ונושא אותה לאשה. ביל, פועל המתכת, אשר שמע במקרה על מה

ברוק אדמס עם סם שפארד

נערתו של הפועל הפכה לאשתו של בעל החווה

ברוק אדמס עם ריצ'רד גיר

לינדה מאינץ ב"ימים ברקיע"

האחות הצעירה המספרת על ימי ג'ורג'

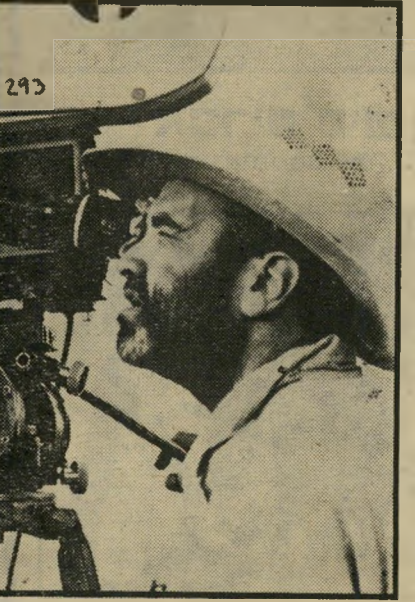
לתו, מעודד אותה, מפני שזו הדרך היחידה שלהם לצאת ממעגל העוני המהפיר. אם אנחנו לא נעשה משהו כדי לצאת

מזה, איש לא יעשה זאת עבורנו, הוא אומר לה, אלא שהנערה מתאהבת באמת ובתמים בבעלה. בשעה שהיא עדיין אהי

משהו, הוא חולה במחלה אנושה, מתאהב בנערה, ונושא אותה לאשה. ביל, פועל המתכת, אשר שמע במקרה על מה

בת את ביל, וכך נוצר מרובע מוזר, כאשר הצלע הרביעית היא האחות הצעירה ה' משקיפה מן הצד ומעירה את הערותיה על המתרחש. מובן שמצב אידילי זה אינו יכול להימשך לאורך זמן, ואחרי תקופה קצרה של ג'דעון (מכאן אולי שם הסרט), כאשר הבעל מתחיל לחשוד, מעדיף ביל להסתלק מן המקום. כשהוא שב, פורצת הטרגדיה בכל עוצמתה, כשבסופה מוצאים הבעל והמאהב את מותם, ואילו שתי הנשים יוצאות לנוד במרחבי אמריקה ולחפש את מזלן.

כרי טונים גבוהים. אולי אין זה הוגן לגלות את הסוף למי שטרם ראה את הסרט, אבל במקרה זה, נדמה כי יש לכך חשיבות קטנה בלבד. כי הדבר המוזר ביותר לגבי הסרט הוא הרצון המכוון של

במאי טרנס מאדיק תווית של גאון

הבמאי, מן הרגע הראשון ועד הרגע האחרון, ליצור אצל הצופה תחושה של ניכור, של מרחק מכל מה שמתרחש על הבד, מעין נסיון לומר לו: "אל תשחק זה רק סיפור, סיפור יפה, אבל רחוק ממך. אנא אל תתרגש. לכל היותר, מותר לך להתפעל."

זהו אולי ההסבר ההגייוני היחיד למבנה הסרט, על מרכיביו השונים. למשל העריכה: כה: בכל פעם שצננה מאימת לעלות לטונים גבוהים, לגרוור את הצופה להשתתפות רגשית עם אחת הדמויות או זהות פעמות מלאה, מייד עובר מאליק לצילום פסטוראלי שליו, משהו כמו תאו ליעס, מי נחל זורמים, צללית רכבת הנראית מרחוק על רקע שקיעת שמש, חוצה גשר תלוי בין שני הרים. קולה הילדותי והב מפוקח של האחות הצעירה נכנס שוב ושוב, כדי לתאר ולפרש אירועים, בלשון פיוטית כלשהי, המזמרת לטקסט כתוב

יומן החדשות הבדיחה הגדולה: המפיצים והצנזור לשעבר

הבמאי ג'ורג' עובדיה מצלם עם ידיי דו מפרס, צלם ותיק, שגם ביים סרטים בעבר ונאלץ לברוח מחומייני. שמו, **אח"י סייני**, מוכר היטב בתעשיית הקולנוע הפרסית, ואם אכן תהיה לו עבודה בישרי אל יוצלית להביא לכאן את משפחתו. לא יהיה מאושר ממנו. לבד מן הבמאי והצלם, רוב המשתתפים צעירים בגילם. **אני מאמין בצעירים** אומר שווליי על **עופרה חזה, מנחם עיני ואורי סלי**, ומתכנן את הפקתו הבאה שוב על צעירים. סרט מוסיקלי מבדה בשם גימ' נסיה.

מנחם עיני יותר על חופשת הקיץ, שכן הישר מנערת הפרוורים יעבור אל **יואל זילברג** שהתחיל לצלם במרץ את נישואין נוסח תל-אביב עם **טוביה צפיר, חנה לאסלו וגילת אנקורי** משום שהוא חייב "לשחרר" את רוב הצ' ווח הטכני ואת הצלם, **רוד גורפינקל**, בומן. אלו מתוכננים להשתלב בצילומי התפוח של **מנחם עיני** שיתחילו ב-17 בספטמבר בברלין.

● מוזל טוב לרן **וולמן** על לידה כפולה: יומיים לפני שהתחיל לצלם את מחבואים (הצילומים החלו ביום ראשון בירושלים), נולדה לו בתו הראשונה שי-רו. גם סרט זה הוא סרט אישי מאד, ומבוסס על רעיון של דן שפוח עם **אבי כהן**, הצלם, **איון רוזנברג** (סוס עץ, טרניוטי), ובין השחקנים: **גילה אלמגור, דורון תבורי, אפרת לביא בנימין ערמון** (מי ששיחק תפקידו של מרצה במיכאל שלי) ותגלית צעירה של עונה לשם **חיים עדייה**. חיים בן ה-13 ניבחר לתפקיד הראשי בסרט, אחרי שדן ראה כ-400 חניכי תנועות נוער ירושלמיים.

וכל מה שהיא מחליטה תלוי אך ורק בי מצביהרוח הפרטי שלה. כדי להביע את הוקרתם למועצה הי קודמת, שעמה, לדבריהם, היה הרבה יותר קל להסתדר, הציעו המפיצים למר נות את הויר' בדימוס, **לוי גרי, למר** כיר איגוד מפיצי הסרטים, לא פחות ולא יותר. ההצעה פוצצה על ידי כמה מפיצי סרטים, שסובלים עדיין סיוטים מן הקשר רים שלהם עם המועצה הקודמת, ואיימו לפרוש מן האיגוד אם יזכה גרי למינוי. בלא ויכוחים נוספים בוטלה הפגישה של הנהלת האיגוד עם המועמד, מבלי שייקבע לה שום מועד ומבלי שאיש ינסה להילחם עליה יותר מדי.

● קשה לקרוא לקיץ השנה "עונת מלפפונים" כשמדובר בתעשיית הקולנוע בישראל. **יצחק קיז, מנהל** אולפנים מאוחדים, טוען ש"בום" כזה עוד לא היה, וכי מעבודות הרצליה וברקי פטה המפורס, שהתאחדו, עובדות בשתי משמרות ובי עומס חסר תקדים. **ג'ין קורמן** והבמאי **אריק טיל** מפתחים שם מדי יום את החומר של מרי וג'וזף — סיפור אהבה המופק בשיתוף עם ישראלים: **עדיה שחורי** מצלמת את מעגלים, **מיכאל שווליי** עומד לסיים את נערת הפרוורים, **דן וולמן, יואל זילברג ויאב רווח** מתחילים לצלם, בזה אחר זה, סרטים חדשים.

● נערת הפרוורים אינו אלא השם הי חדש שתפס את מקום השם הזמני לי מוכרת הוורדים. "כבר פנו אלי מכל הי עולם בבקשה לקנות את הסרט" מתלהב מפיק הסרט, **מיכאל שווליי**, שהחליט לעזוב את ההפצה ולהתמסר להפקות. (זאת, פלוס ארבע בדרך).

● כמה מפיצי סרטים התחילו באתר רונה לנהל שוב מסע תעמולה נגד המוער צה לביקורת מחזות וסרטים, או בלשון אחרת, הצנזורה. לדבריהם, מאז מונה **יהושע יוסטמן** ליושב-ראש המועצה בהרכבה החדש (שהוא בעצם לא כל כך חדש), חלה נסיגה משמעותית בליברליות של המועצה, וזאת בנוסף לאבסורדים הי ישיגים והידועים שבעצם קיומה, כמו למי של העובדה שהיא פועלת בתוקף חוק משנת 1927, כשהקולנוע היה עדיין אילם, או העובדה שלמועצה אין קוירטיונים

שחקן מנחם עיני מסרט לטרט